

EUROPEJSKA KONWENCJA

o przysposobieniu dzieci,

sporządzona w Strasburgu dnia 24 kwietnia 1967 r.

(Dz. U. z dnia 14 grudnia 1999 r.)

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 24 kwietnia 1967 r. została sporządzona w Strasburgu Europejska konwencja o przysposobieniu dzieci w następującym brzmieniu:

EUROPEJSKA KONWENCJA

o przysposobieniu dzieci

Państwa członkowskie Rady Europy, sygnatariusze niniejszej konwencji,

uznając, że celem Rady Europy jest dążenie do większej jedności pomiędzy jej członkami, aby w szczególności tworzyć sprzyjające warunki dla postępu społecznego;

uznając, że chociaż instytucja przysposobienia dzieci istnieje we wszystkich Państwach członkowskich Rady Europy, to jednak występuje w tych Państwach zróżnicowanie poglądów na założenia rządzące przysposobieniem, a także różnice w zakresie postępowania w sprawach o przysposobienie i jego skutkach prawnych;

uznając, że przyjęcie wspólnych zasad i praktyki w sprawach o przysposobienie dzieci pozwoli na zmniejszenie trudności wynikających z tych różnic, a tym samym będzie sprzyjać dobru dzieci przysposobionych,

uzgodniły, co następuje:

Część I

Zobowiązania i zakres stosowania

Artykuł 1

Każda z Umawiających się Stron zobowiązuje się podejmować działania zmierzające do zapewnienia zgodności swojego prawa z postanowieniami części II niniejszej konwencji i powiadomić Sekretarza Generalnego Rady Europy o podjętych w tym celu środkach.

Artykuł 2

Każda z Umawiających się Stron zobowiązuje się rozważyć zastosowanie postanowień zawartych w części III niniejszej konwencji oraz powiadomić Sekretarza Generalnego Rady Europy o każdym przypadku wdrożenia tych postanowień albo, po ich wdrożeniu, o każdym przypadku zaprzestania ich stosowania.

Artykuł 3

Niniejsza konwencja ma zastosowanie wyłącznie do przysposobienia dziecka, które w chwili wystąpienia przez przysposabiającego z wnioskiem o przysposobienie nie ukończyło 18 lat, nie zawarło związku małżeńskiego ani też nie jest przez prawo uważane za pełnoletnie.

Część II

Postanowienia zasadnicze

Artykuł 4

Przysposobienie jest ważne jedynie w wyniku orzeczenia organu sądowego lub administracyjnego (zwanego dalej "właściwym organem").

Artykuł 5

1. Z zastrzeżeniem ustępów 2-4 niniejszego artykułu, orzeczenie przysposobienia może nastąpić tylko wtedy, gdy co najmniej następujące osoby wyraziły na to zgodę i jej nie cofnęły:

- (a) matka oraz, jeżeli ojcostwo dziecka jest ustalone, także ojciec; albo w sytuacji, gdy ani ojciec ani matka nie może wyrazić zgody - osoba lub instytucja, która została upoważniona do wykonania władzy rodzicielskiej w tym zakresie;
- (b) małżonek przysposabiającego.

2. Właściwy organ nie może:

- (a) zrezygnować z uzyskania zgody którejkolwiek z osób wymienionych w ustępie 1 niniejszego artykułu, ani
- (b) nie uwzględnić odmowy wyrażenia zgody przez którąkolwiek z osób lub instytucji, o której mowa we wspomnianym ustępie 1,

z wyjątkiem szczególnie uzasadnionych przypadków określonych przez prawo.

3. Jeżeli ojciec lub matka zostali pozbawieni władzy rodzicielskiej nad dzieckiem albo w każdym razie uprawnienia do wyrażenia zgody na przysposobienie, prawo może stanowić, że ich zgoda nie jest konieczna.

4. Nie można uznać zgody matki na przysposobienie jej dziecka, jeżeli została ona wyrażona przed upływem określonego w prawie okresu od urodzenia dziecka, nie krótszego jednak niż sześć tygodni, albo - jeżeli prawo takiego terminu nie przewiduje - przed upływem czasu, który jest zdaniem właściwego organu niezbędny do odzyskania przez matkę dostatecznego stanu równowagi po urodzeniu dziecka.

5. W rozumieniu niniejszego artykułu pojęcie "ojciec" i "matka" oznaczają osoby uznane przez prawo za rodziców dziecka.

Artykuł 6

1. Prawo nie powinno dopuszczać innej możliwości przysposobienia dziecka, jak tylko bądź przez dwie osoby pozostające w związku małżeńskim, niezależnie od tego, czy przysposabiają one równocześnie czy kolejno, bądź przez jedną osobę.

2. Prawo nie powinno zezwalać na ponowne przysposobienie dziecka, z wyjątkiem jednej lub więcej następujących sytuacji:

- (a) przysposobienia przez małżonka przysposabiającego,

- (b) śmierci dotychczasowego przysposabiającego,
- (c) rozwiązania dotychczasowego przysposobienia,
- (d) ustania dotychczasowego przysposobienia.

Artykuł 7

1. Dziecko może być przysposobione jedynie w przypadku, gdy przysposabiający osiągnął określony w tym celu wiek minimalny, który nie może być niższy niż 21 lat i wyższy niż 35 lat.
2. Prawo może jednak zezwolić na odstępianie od wymogu wieku minimalnego:
 - (a) gdy przysposabiającym jest ojciec lub matka dziecka lub
 - (b) w szczególnie uzasadnionych okolicznościach.

Artykuł 8

1. Właściwy organ nie może orzec o przysposobieniu, jeżeli nie doszedł do przekonania, że przysposobienie następuje dla dobra dziecka.
2. W każdym przypadku właściwy organ powinien zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie dziecku, poprzez przysposobienie, stabilnego i harmonijnego środowiska rodzinnego.
3. Właściwy organ nie powinien, kierując się generalną zasadą, uznawać za zgodną z powyższymi przesłankami sytuacji, w której różnica wieku między przysposabiającym a dzieckiem jest mniejsza niż zwykła różnica wieku między rodzicami a ich dziećmi.

Artykuł 9

1. Właściwy organ nie może orzec o przysposobieniu bez przeprowadzenia stosownego wywiadu dotyczącego przysposabiającego, dziecka i jego rodziny.
2. Wywiad taki, w zależności od okoliczności sprawy, powinien obejmować między innymi ustalenia dotyczące:
 - (a) osobowości, stanu zdrowia i sytuacji majątkowej przysposabiającego, jego sytuacji rodzinnej, warunków mieszkaniowych oraz zdolności do wychowania dziecka;
 - (b) motywów, z racji których przysposabiający występuje o przysposobienie;
 - (c) przyczyn, dla których, w przypadku wystąpienia o przysposobienie przez jednego z małżonków, drugi z małżonków nie przyłącza się do wniosku;
 - (d) wzajemnego dopasowania przysposabiającego i dziecka, a także okresu, w jakim dziecko znajdowało się pod jego pieczę;
 - (e) osobowości i stanu zdrowia dziecka, a także w zakresie dopuszczanym przez prawo - jego wstępnych;
 - (f) stosunku dziecka do proponowanego przysposobienia;
 - (g) przekonań religijnych przysposabiającego i dziecka, jeżeli takie istnieją.
3. Przeprowadzenie wywiadu powierza się osobie lub instytucji wskazanym przez prawo albo upoważnionym do tego przez organ sądowy lub administracyjny. W miarę możliwości wywiady powinny być przeprowadzone przez pracowników socjalnych, którzy z racji wykształcenia lub doświadczenia posiadają szczególne kwalifikacje w tej dziedzinie.
4. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają uprawnień lub obowiązków właściwych organów do uzyskiwania informacji lub dowodów, które mogłyby być im przydatne, niezależnie od tego, czy wchodzą w zakres takiego wywiadu.

Artykuł 10

1. Przez przysposobienie przysposabiający nabywa wobec przysposobionego wszelkie prawa i obowiązki, jakie mają ojciec lub matka wobec ich dziecka pochodzącego z małżeństwa.

Przez przysposobienie przysposobiony nabywa wobec przysposabiającego wszelkie prawa i obowiązki, jakie ma dziecko pochodzące z małżeństwa w stosunku do swojego ojca lub swojej matki.

2. Z chwilą powstania praw i obowiązków, o których mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu, ustają wszelkie prawa i obowiązki tego samego rodzaju między przysposobionym a jego ojcem lub matką oraz jakąkolwiek inną osobą lub organem. Jednakże prawo może przewidywać, że małżonek przysposabiającego zachowuje prawa i obowiązki względem przysposobionego, jeżeli przysposobiony jest jego dzieckiem pochodzącym z małżeństwa, pozamałżeńskim lub przysposobionym.

Ponadto prawo może zachować obowiązek rodziców łożenia na utrzymanie i zaspokajanie potrzeb dziecka oraz obowiązek jego wyposażenia, w razie gdy przysposabiający nie wypełnia tych obowiązków.

3. Jako ogólną zasadę przyjmuje się, że przysposobiony powinien mieć możliwość nabycia nazwiska przysposabiającego albo dodania jego nazwiska do nazwiska własnego.

4. Jeżeli jedno z rodziców dziecka pochodzącego z małżeństwa posiada prawo dysponowania majątkiem dziecka, prawo przysposabiającego do dysponowania majątkiem przysposobionego, niezależnie od postanowień ustępu 1 niniejszego artykułu, może być ograniczone przez prawo.

5. W sprawach spadkowych, w zakresie, w jakim prawo spadkowe przyznaje dziecku pochodzącemu z małżeństwa prawo do dziedziczenia po ojcu lub matce, dziecko przysposobione traktowane jest pod tym względem tak, jakby było dzieckiem przysposabiającego pochodzącym z małżeństwa.

Artykuł 11

1. Jeżeli przysposobione dziecko, w przypadku przysposobienia przez jedną osobę, nie posiada obywatelstwa przysposabiającego, a w przypadku przysposobienia przez małżeństwo - nie posiada ich wspólnego obywatelstwa, Umawiająca się Strona, której obywatelem lub obywatelami są przysposabiający, ułatwi nabycie ich obywatelstwa przez dziecko.

2. Utrata obywatelstwa, która może nastąpić w następstwie przysposobienia, powinna być uwarunkowana posiadaniem lub nabyciem innego obywatelstwa.

Artykuł 12

1. Prawo nie może ograniczać liczby dzieci, które mogą być przysposobione przez jednego przysposabiającego.

2. Prawo nie może zakazać przysposobienia wyłącznie na tej podstawie, że przysposabiający ma lub mógłby mieć dzieci pochodzące z małżeństwa.

3. Jeżeli przysposobienie poprawia sytuację prawną dziecka, prawo nie może zakazać przysposobienia własnego dziecka pozamałżeńskiego.

Artykuł 13

1. Przed uzyskaniem przez przysposobionego pełnoletności przysposobienie może zostać rozwiązane wyłącznie przez orzeczenie sądu lub organu administracyjnego z ważnych powodów i tylko wtedy, gdy rozwiązanie przysposobienia na tej podstawie jest dopuszczalne przez prawo.

2. Postanowienia ustępu poprzedzającego nie dotyczą sytuacji, gdy:

(a) przysposobienie jest nieważne;

(b) przysposobienie wygasa na skutek ustalenia pochodzenia dziecka od przysposabiającego.

Artykuł 14

Jeżeli wywiady, dokonane zgodnie z artykułem 8 i 9 niniejszej konwencji, dotyczą osoby, która mieszka lub mieszkała na terytorium innej Umawiającej się Strony, Strona ta podejmuje na podstawie stosownego wniosku wszelkie starania zmierzające do dostarczenia żądanych informacji. W tym celu kompetentne organy mogą porozumiewać się bezpośrednio między sobą.

Artykuł 15

Przepisy powinny uniemożliwiać uzyskiwanie bezpodstawnych korzyści finansowych w związku z przysposobieniem dziecka.

Artykuł 16

Każda z Umawiających się Stron zachowuje prawo przyjęcia przepisów korzystniejszych dla przysposobionego dziecka.

Część III

Postanowienia uzupełniające

Artykuł 17

Przysposobienie może być orzeczone tylko w przypadku, gdy dziecko przebywało pod pieczęą przysposabiającego przez czas wystarczający do tego, aby właściwy organ mógł zasadnie przewidzieć, jak kształtować się będą ich przyszłe stosunki, jeśli przysposobienie byłoby orzeczone.

Artykuł 18

Organy władzy powinny zapewnić proponowanie i funkcjonowanie organizacji publicznych lub prywatnych, do których mogłyby się zgłaszać osoby, w celu uzyskania pomocy lub rady, które chcą przysposobić dziecko lub spowodować przysposobienie dziecka.

Artykuł 19

Problematykę społeczną i prawną przysposobienia należy włączyć do programu szkolenia pracowników socjalnych.

Artykuł 20

1. Należy wydać przepisy umożliwiające orzeczenie przysposobienia bez ujawniania rodzinie dziecka tożsamości przysposabiającego.
2. Należy wydać przepisy nakazujące lub umożliwiające prowadzenie postępowania o przysposobieniu z wyłączeniem jawności.
3. Przysposabiający i przysposobiony powinni mieć prawo uzyskania dokumentów z aktu stanu cywilnego stwierdzających fakt, datę i miejsce urodzenia przysposobionego, nie ujawniających jednak wprost faktu przysposobienia ani tożsamości rodziców naturalnych.
4. Akta stanu cywilnego będą przechowywane i odpisy z nich wydawane co najmniej w taki sposób, aby osoby nie mające w tym interesu prawnego nie mogły dowiedzieć się, że dana osoba była przysposobiona, albo jeżeli ten fakt jest znany - ustalić tożsamości rodziców naturalnych.

Część IV

Przepisy końcowe

Artykuł 21

1. Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisu przez Państwa członkowskie Rady Europy. Podlega ona ratyfikacji lub przyjęciu. Dokumenty ratyfikacji lub przyjęcia składa się Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy.
2. Konwencja wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od daty złożenia trzeciego dokumentu ratyfikacji lub przyjęcia.
3. Dla każdego Państwa sygnatariusza, które ratyfikuje lub przyjmie konwencję w terminie późniejszym, wchodzi ona w życie po upływie trzech miesięcy od złożenia przez nie dokumentu ratyfikacji lub przyjęcia.

Artykuł 22

1. Po wejściu w życie niniejszej konwencji Komitet Ministrów Rady Europy może zaprosić każde Państwo nie będące członkiem Rady do przystąpienia do konwencji.
2. Przystąpienie następuje przez złożenie Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy dokumentu przystąpienia, który wywiera skutek po upływie trzech miesięcy od jego złożenia.

Artykuł 23

1. Każda Umawiająca się Strona w czasie podpisywania konwencji albo składania swego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub przystąpienia, może określić terytorium lub terytoria, do których stosuje się postanowienia niniejszej konwencji.
2. Każda Umawiająca się Strona w chwili składania swego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia lub przystąpienia albo w dowolnym czasie w przyszłości może, przez złożenie oświadczenia Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy, rozszerzyć zakres stosowania niniejszej konwencji na inne wskazane w tym oświadczeniu terytorium lub terytoria, które Strona ta reprezentuje w stosunkach międzynarodowych albo w imieniu których ma prawo składania oświadczeń.
3. Oświadczenie złożone zgodnie z ustępem poprzedzającym w odniesieniu do jakiegokolwiek z terytoriów, wskazanego w oświadczeniu, może zostać cofnięte w trybie określonym w artykule 27 niniejszej konwencji.

Artykuł 24

1. Każda z Umawiających się Stron, której prawo przewiduje więcej niż jedną formę przysposobienia, może zastosować przepisy artykułu 10 ustęp 1, 2, 3 i 4 oraz artykułu 12 ustęp 2 i 3 niniejszej konwencji tylko do jednej z tych form.
2. Umawiająca się Strona korzystająca z tego uprawnienia zawiadamia o tym Sekretarza Generalnego Rady Europy w chwili podpisywania konwencji lub składania swego dokumentu ratyfikacji i przyjęcia lub przystąpienia albo w chwili składania oświadczenia w trybie artykułu 23 ustęp 2 konwencji, a także wskazuje sposób jego wykonania.
3. Umawiająca się Strona może zrezygnować z korzystania z tego prawa, o czym zawiadamia Sekretarza Generalnego Rady Europy.

Artykuł 25

1. Każda Umawiająca się Strona w czasie podpisywania konwencji lub składania swego dokumentu ratyfikacji, przyjęcia lub przystąpienia albo w czasie składania oświadczenia w trybie artykułu 23 ustęp 2 konwencji może zgłosić nie więcej niż dwa zastrzeżenia do postanowień części II konwencji.
Niedopuszczalne jest składanie zastrzeżeń o charakterze ogólnym, zaś jedno zastrzeżenie może dotyczyć tylko jednego postanowienia konwencji.
Każde zastrzeżenie pozostaje w mocy przez okres pięciu lat od dnia wejścia w życie konwencji w stosunku do zainteresowanej Umawiającej się Strony. Może ono zostać

odnowione na kolejne okresy pięciu lat poprzez złożenie oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy przed upływem każdego z tych okresów.

2. Każda Umawiająca się Strona może cofnąć, w całości lub części, zastrzeżenie złożone w trybie ustępu poprzedzającego poprzez złożenie oświadczenia skierowanego do Sekretarza Generalnego Rady Europy, które staje się skuteczne z chwilą jego otrzymania.

Artykuł 26

Każda Umawiająca się Strona przekazuje Sekretarzowi Generalnemu Rady Europy nazwy i adresy organów, do których można kierować wnioski w trybie artykułu 14 konwencji.

Artykuł 27

1. Konwencja niniejsza pozostaje w mocy przez czas nieokreślony.

2. Każda Umawiająca się Strona może, w odniesieniu do siebie, wypowiedzieć niniejszą konwencję, zawiadamiając o tym w drodze notyfikacji Sekretarza Generalnego Rady Europy.

3. Wypowiedzenie wywiera skutek po upływie sześciu miesięcy od daty otrzymania notyfikacji przez Sekretarza Generalnego Rady Europy.

Artykuł 28

Sekretarz Generalny Rady Europy zawiadamia Państwa członkowskie Rady Europy oraz Państwa, które przystąpiły do niniejszej konwencji, o:

- (a) podpisaniu konwencji;
- (b) złożeniu dokumentów ratyfikacji, przyjęcia lub przystąpienia;
- (c) dacie wejścia w życie konwencji zgodnie z jej artykułem 21;
- (d) notyfikacjach otrzymanych na mocy postanowień artykułu 1;
- (e) notyfikacjach otrzymanych na mocy postanowień artykułu 2;
- (f) oświadczeniach otrzymanych na mocy postanowień artykułu 23 ustęp 2 i 3;
- (g) informacjach otrzymanych zgodnie z postanowieniami artykułu 24 ustęp 2 i 3;
- (h) zastrzeżeniach złożonych zgodnie z postanowieniami artykułu 25 ustęp 1;
- (i) odnowieniu zastrzeżeń dokonanych w trybie postanowień artykułu 25 ustęp 1;
- (j) wycofaniu zastrzeżeń dokonanych w trybie postanowień artykułu 25 ustęp 2;
- (k) notyfikacjach otrzymanych na mocy postanowień artykułu 26;
- (l) notyfikacjach otrzymanych na mocy postanowień artykułu 27 i datach, w których wypowiedzenia wywierają skutek.

Na dowód powyższego, niżej podpisani, właściwie do tego upoważnieni, podpisali niniejszą konwencję.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 24 kwietnia 1967 r. w językach angielskim i francuskim, przy czym oba teksty są jednakowo autentyczne, w jednym egzemplarzu, który zostanie złożony w archiwach Rady Europy. Sekretarz Generalny Rady Europy przekaże jego uwierzytelnione odpisy Państwom podpisującym i przystępującym.

Po zapoznaniu się z powyższą konwencją w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- konwencja została uznana za słuszną,
- Rzeczpospolita Polska ratyfikuje konwencję, zgłaszając jednocześnie zastrzeżenie w trybie art. 25 ust. 1 według treści zamieszczonej w oddzielnym piśmie,
- konwencja ze zgłoszonym zastrzeżeniem będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 24 kwietnia 1996 r.